

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ja šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Reminiscere.

Sebr. 12, 1—6.

Jesuf Chrystuf, spoczał a kónz nascheje wěry, tuta mysl je, w tym Knjesu lubowani, přjedzišna nascheho teksta. Tutón Jesuf, nasch Ebóžnik a Wumóžnik, steji tež wošebje w tutym šwjatym čašku psched nami jako nasche šnamjo, nasch pschiklad, ja kotrymž dyrbymy šhodžicž. A temu napomina naš nasch tekst: „Běžmy psches wobstajnu ščetpliwosć na to bėdženje, kotrež nam je přjodstajene.“ Kaž bėšche Jesufowe žiwjenje stajne bėdženje a w bėdženju čzetpjenje, tak dyrbi tež nasche žiwjenje bėdženje byčž! Tehodla napomina naš nasch Ebóžnik šam: „Chze-li ščtó ša mnu pschicž, tón šam šo šapřej a wšmi šwój šchiz na šo a pój ša mnu.“ Šaj, to je šhodženje ša Jesufom, hdyž šwój šchiz na šo wosmjemy. Psches šchiz chze naš nasch Bóh woczahnyčž ša Bože kraleštwó, psches šchiz tu na šemi dyrbymy dostacž kónu žiwjenja. Niz kóždy to na šemi rošymj. Tón jedyn mórczi, hdyž dyrbi čzetpicž; wón šo stajne prascha, čzehodla ja a niz drusy, a tón druhi je drje šmėrom, ale niz tehodla, dokelž praji: ščtož Bóh čžini, to je derje čžinjene, ně, dokelž měni, šo jemu wšcho šforženje nicžo njepomha, pschetož Boža móž je pschemulka atd. Tak móžemy tak-řez řecžecž wo wšchelakorych ššhodženkach, tak čžłowjek šchiz na šo wosmj. A tajke ššhodženki w ššhodženju ša Jesufom, abo hišchće řepje, tajke ššhodženki w šchiznej ššchuli staja nam tež nasch tekst psched woczji! A tak praschej šo ras po šakladže nascheho teksta:

Na kotrym ššhodženku šchizneje ššchule štejišch ty?

Prajišch ty, hdyž Bóh tón Knjes tebi šchiz pšcžele,

1. Bóh chze to, ja dyrbju čzetpicž, abo
2. Bóh je šo mnu, ja móžu čzetpicž, abo
3. Jeho wola šo štań, tehodla chzu čzetpicž, abo
4. Bohu budž džak, ja šmėm čzetpicž.

1. Nasch tekst řecži wo bėdženju a napomina naš k prawej ščetpliwosćzi. Šaj, tuto šemške žiwjenje je wopravdže polne bėdženjom a čzetpjenjom, a to pola ššhudeho řaž pola bohateho, njeh je w mlodych abo w ššarych řetach. Še a wostanje ššara wěrnosć: my dyrbymy wšchizy ššwój šchiz na šo wšacž, njeh chzemy abo niz. Ščto by tak někotry drje dač, hdy by šo mohl wot ššwojich čzetpjenjom wukupicž! ale to na žane wšchnje njėdže. A tuto „dyrbilch“ ššejesche tež hižom něhdy nad žiwjenjom nascheho Ebóžnika pišane. Wón dyrbjesche wšchitke martry na šo wšacž, wón dyrbjesche na Golgacže w njewuprajomnje wullich bolosćach ša hrėchi žyřeho ššwėta čzetpicž, tak bėšche wobšamknjene w Božej řadže, tak bėchu hižom přetojo wěšchčžili. A Jesuf to ššam wupraji, hdyž řeka: ja dyrbju wolu ššwojeho njebjesřeho Wótza dopjelnicž. Ale tuto „ja dyrbju“ nascheho Ebóžnika njebėšche žane ššłowo, ře kotremuž bėšche nušowany, kotrež řarujó ššawoła, dokelž hinal njemóže, ně, to bėšche wjeřele ššłowo; pschetož w tym ššłowje „dyrbju“ řežesche pola Ebóžnika hižom to „ja chzu čzetpicž“, dokelž mój Wótž w njebjesřach to chze, a Wótžowřka wola je tež moja! A w tutym nastupanju namakamy wulke řosdžele mješ čžłowjekami tuteho ššwėta

a mješ kšesćjanami! Tež tón cžlowjeſ tuteho ſwěta dyrbi drje ſwój kščiž na ſo wſač, ale wón cžini to, dofelž hinaſ njemóže, dofelž njeje jemu móžno, pſchecziwo Bozej wſchedomoży ſo bėdžicž. Zyle hinaſ kšesćjan. Wón doſtane tež ſwój kščiž ſ ruki lubeho njebieſkeho Wótza, wot teho, kiž, kaž naſch teſt praji, ſwoje džecžo pomuczuje a kſoſta. Haj, kſoſtač dyrbi Wóh tón Anješ naſ huſto naſchich hrěchow dla, ſo bychmy to jenož pſchezo ſpóſnali a woczi wocžinili! Wiſcha ſrudoba, taſ něotre cžerpjenje je jenož plódb hrěchow, njech je to naſchich abo tež hrěchow naſchich Wótzow, kotrež budže Wóh domapntacž na džecžoch hacž do tſeczeho a ſchtwórtého ſtawa! A hdžez ſmy teho wěſcži, ně, hrěchow dla njeje, ſo je mi Wóh tajki kščiž póſtał, tež tam chzemy ſo pokhileč pod to wulke „ty dyrbiſch“ naſcheho Boha, a tež tudy chzemy teho wěſcži byč, ſo njepſchińdže je žaneje drugeje ruki, hacž ſ ruki lubeho njebieſkeho Wótza, kiž chze nam jenož do- brotu wopolaſacž, kiž chze naſ jenož wocžahnyč ſa njebieſke kraleſtwo, tež pſches kščiž a naſche najſtyſniſche hodžiny. Hdžez to wěſch a ſo we wěrije teho twjerdže džeržiſch, kiž je něhdy ſa tebe kſhelich cžerpjenjow pił, dha njebudžeſch ſtejo wofacž pola ſwojeho, Wóh chze to, ja dyrbju cžerpicž, ně, budžeſch tež dale prajicž: Wóh je ſo mnu, ja móžu tež cžerpicž.

2. A temu chzemy, kaž naſch teſt naſ napomina, pohladacž na Jeſuſa, kiž je ſpocžatł a kónž teje wěry. Pohladacž chzemy do Geiſſemane, pohladacž do Golgathy. Kaž je Jeſuſ wojowal a dobył, dofelž njebieſki Wótž jeho poſylnjeſche, taſ dyrbiſch tež ty prajicž: tež ja móžu cžerpicž a ſwój kščiž na ſo wſač, pſchetož Wóh tón Anješ je tež ſo mnu. Haj, ty maſch tež wokoło ſebje a pſched ſobu tu wulku byłu ſwědkow, kiž dyrbja tebe ſahoricž. Pſched tobu tamni ſerſchtojo wěry ſtareho teſtamenta, pſched tobu wſchitžy japoſchtołjo, pſched tobu ſwj. japoſchtołaj Pawoł a Pětr, pſched tobu Schčžepan, tón ſwěrný kšesćjan. Woni ſu hladali na Jeſuſa, a wot njeho ſu wſchědnje nowu móž doſtawali ſa žiwjenje ſe ſwojimi bėdženjemi. Woni móžachu prajicž, ja móžu ſwój kščiž na ſo wſač, dofelž ſu wuſnali, ja ſamóžu wſchitko pſches teho, kiž je we mni móžny, mój Anješ a Ebóžnik Jeſuſ Ahrýſtuſ. W moży tuteho Ebóžnika, hladajo wſchědnje na njeho, niž jenož w tutym póſtnym cžaſu, ale tež w žylym žyrtwinym léčze, niž jenož njedželu w Božim domje, ale tež pſchi wſchědnym džele, w twojim powołańju, wſmi na ſo ſwój kščiž, wſchitke cžezke hodžiny, kotrež maſch ſo pſchebėdžecž, a ty dyrbiſch wjedžecž, Wóh tón Anješ tebi žadyn wjetſchi kščiž njepóſcžele, hacž móžeſch na ſo wſač. Eſy pał to ſpóſnal, a w prawej wěrije ſwojeho Jeſuſa ſa- pſchimnył, dha budžeſch tež dale prajicž: mój Wóh chze tež wěſcže to, ſchtož je mi ł lépſchemu, tehodla jeho wola ſo ſtań, ja chzu cžerpicž po Bozej woli.

3. Naſch teſt praji: „Pohladajmy na Jeſuſa, kiž na měſto ſebi prijóđſtajeneho wjeſela ſnoſy kščiž, njerodžiwſchi wo hanibu a je ſo ſnył ł prawizy na Boži ſtoł.“ Cžerpjenje, kščiž, hdžy ſwonkownje na njón hladacž, wo- ſtane tón ſamſny, njech je, ſo prajiſch, ja dyrbju abo ja chzu ſwój kščiž na ſo wſač. To widžimy tež pola naſcheho Ebóžnika. Wón ſo poruczuje ſe ſwojim kščižom do ruki njebieſkeho Wótza, a wón doſtane tón ſamſny kščiž ſ Bozeje ruki ſako. Ale to bėſche jeho troſcht, ſo ſo pſches jene wjedžeſche ſe ſwojim Wótzom a ſ tuteho ſhonjenja njeſkónčnu móž namaka. Tehodla wuń tež ty

prajicž: Anježe Božo, niž moja, ale twoja wola ſo ſtań, taſ, a jenož taſ tež tebi twój kščiž prawe žohnowanje pſchinjeſe. A twoje najwſchſche žohnowanje budže, ſo budžeſch ſo poſbėhnyč na najwſchſchi ſchodžent kščižneje ſchule, ſo ſkónčnje prajiſch: měj džak, Božo, ſo ſmēm cžerpicž, pſchetož nětko wēm, ſo ſym tež wumóžene džecžo njebieſkeho kraleſtwo, a ſo njechacž mje zyle ſacžiknyč, ale wjele bóle pſchihotowacž, wocžahnyč ſa ſbóžnoſcž.

4. Njeklinczi to tola džiwne, ſo dyrbimy ſo naſchemu Bohu ſa ſwój kščiž hiſchcže džakowacž? Haj wěſcže, hdžy chzemy jenož na ſrudobu ſamu, na kščiž ſam myſlicž; ale zyle hinaſ potom, hdžy budže nam naſch kščiž ſrěđ wocžehńjenja ſa Boze kraleſtwo. Hdžez budžemy wot kščižneho ſchto ma plódy njebieſkeho žohnowanja ſchčžipacž, tam budžemy tež my prajicž: haj, Anježe, měj džak, ſo ſmy teho hódni cžerpicž. Wtoji lubi, taſ lohko to njeje. Je jara wyſoki wottykńjenu kónž, kiž pſched nami ſteji, a njebudže nam w naſchich hrěchach pſchezo móžno, tež temu Anjeſej ſa wſchitke cžezke hodžiny ſo džakowacž. Ale wo- ſebje tehodla tež wumofťanje nam žohnowanje, kotrež chze nam naſch Wóh ſ naſchim kščižom póſtač. Tehodla chzemy ſo wſchědnje próžowacž, ſo wuńjemy ſo prawje pod Božu wolu ponižecž a we wěrije ſwojeho Ebóžnika do wutrobny pſchijecž. Hdžy ſo to w naſ pſchezo bóle dopjelni, pſchezo bóle ł temu pſchińdžemy, wo kotrymž naſch teſt praji: Ahrýſtuſ je ſo ſnył ł prawizy na Boži ſtoł. A jeho prawizy něhdy wſchitko, naſche žyłe žiwjenje, w rjenſchim njebieſkim ſwětle ſpóſuajemy, a budžemy w njebieſkej kraſnoſcži tež temu Anjeſej ſa kóždy kščiž ſo džakowacž, ſpominajo na to ſłowo teſta: „Kohož tón Anješ lubo ma, teho wón pomuczi; wón kſoſta pał kóždeho, kotrehož wón ſa ſyna horje woſmje.“

W tutych myſlach pruhuj ſo dženkā, kóždy džent ſwojeho žiwjenja, luby kšesćjano, w tutych myſlach dži do ſo tež pod najwjetſchim kščižom, a w prawej nutrnofcži dai ſebi ſprawnje wotmolwjenje na to praſchenje: na kotrym ſchodžentku kščižneje ſchule ſtejiſch ty?

Samjeń.

B. w B.

Kšesćjjanowý kščiž.

Rjad kraſny, pſcha luboſna
To kščiž je Anjeſowý;
Tón rjenje debi kšesćjana,
Se wuſnam woſebny.

Duž kščiž wſmi na ſo ponižnje,
Eſej waž jón, bratsje mój;
Jón noſch na ſwojej wutrobje
Sa njebieſki rjad ſwój.

A je tež cžezki, boli cže,
We wěrije twjerdže ſtej:
Wiſchał wěſch, ſo Wóh kščiž póſtał je
ſo radže wótžowſtej.

Ty noſyſch jeno kótki cžaſ
Jón jako ſawdacže
Na ſchat ſa tamny ſbóžny cžaſ
We wěčnej wótčínje!

K. A. Piedad.

Boža pomoz w nusy.

(S Bramb. Zaſniſka.)

John Barrys bėſche ſtary, khudy wuhler a bydlesche w holi na Washingtonſkej horje w Ssewjernej Amerizy, hdzež mējesche tež ſwoje wuhelzy, kotrež jemu a jeho žonje trėbnny wſchėdny khleb pſchinjeſechu. Naſymu 1874 paſ wón ſthori, taſ ſo ſwoje wuhelzy dopalicž njemožeſche a jich žehlenje wuhafny. Wyſche tajteho njeſboža na ranje hluboki ſnėh napada a Sohnej (wupraj: Džonej) njebėſche mōžno, ſebje a žonu na doſthu ſymu ſ žyrobu ſaſtaracz. Sižom w dezembriu wonaj ničto dale njemējeschtaj, dhyžli někotre puntly naſeleneho mjaſa a něſchto bėrnaw. Tymaj wobſtarnymaj człowjekomaj bu ſtyſtkno, hdyž ſebi na pſchichod myſleſchtaj a ſo budžetaj dhyrbječ hłodu mrėcz. Sſamo ſa lėtny czaf wjele ludži na tu horu njeſchichadžeſche, ſchtó dhyrbjal tam w ſymje něſchto pytacž? Deleſach we wſy ſebi tež ničto na njeju nje-myſleſche.

Džeń 15. dezembra 1874 wujesche torhaty wėtr, kiž ſo w Amerizy „blizzard“ mjenuje, tón taſ wjele ſnėha naſypa, ſo bėchu lėdma twarjenja widžecz. S tajkim wėtrom tež kōždy raſ wulka ſyma pſchidže. Symu mrėcz drje Barryſowaj njetriebaſchtaj, pſchetož drjewa mējeschtaj dže dſecz, ale brjuch bėſche jimaj próſbny.

Saczrunje bėchu wſchitzu ludžo jeju ſabyli, dha wſchaf jedyn na njeju hladaſche, tón, kotryž je ſlubil: „Slaj, do ſwojeju rukow ſym ja tebe ſapiſal; ja chzu cze ſdzeržecz jaſo woſowe ſornjeſchko“. Na ſwojeho njebjeſkeho Wótza naſchej wopuſchčenaj ſwoju nadžiju ſtajeschtaj, wjedžiwſchi, ſo ma wſchudže puczow a ſrėdkow doſecz. Kōždy džeń wonaj rano a wječor na kolenomaj kleczeſchtaj a Boha wo pomoz proſcheſchtaj.

Džeſacz jendželſkich mil wot njeju bydlesche we Scheſjeldſkej ſtronje ſamožity farmar abo bur, diaſon Brown (wupraj: Braun). Žyrkwojež Brown bėſche pobožny muž a wulzy dobrocziwu. Tón jedyn wječor ſahe ſpacž džeſche, pſchetož wonka ſaſo blizzard wujesche, a pſchi tym je w czoplym ložu najlėpje. Wobſrjedž nožy wón ſ dohom wotuczi a ſo ſwoju žonu wopraſcha: „Schto jow je, ſchtó je powjedal? Wona wotmolwi: „Ničto tu njeje, powjedal tež ničto njeje; pobrachuje czi něſchto?“ Wón wotmolwi: „Sa ſlyſchach hłob, tón džeſche: Wóſczel Sohnej něſchto k jedži!“ Wona rjekny: „Njeroſom! Tebi je ſo džaſo; lehu ſo jeno ſaſo a ſpi dale!“ A wón ſo lehny a tež hnydom ſaſo wuſny. Po malej khwilzy paſ wón ſwoju žonu wubudži a džeſche: „Macžė, ſtawaj, tón hłob je ſaſo woſal: Wóſczel Sohnej něſchto k jedži!“ Wona wotmolwi: „Nano, ty ſy khory, wječer cze cziſcheci, lehu ſo na druhi bok!“ To ſo ſta, a Brown hnydom ſaſo ſpaſche. Duž ſo tječzi raſ woſaſche: Wóſczel Sohnej něſchto k jedži! Tóntrócž jemu ſpanje ſańdže a wón džeſche k ſwojej žonje: „Koho ſnajemy, kotrehož John mjenuja?“ Wona wotmolwi: „Sa niſkoho njewėm; ſnadž mohł to tón ſtary wuhler bycz, kiž na Washingtonſkej horje bydli.“

„Brawje maſch!“ Brown wuwoſa; „nětko ſo dopomnjam, ſo klamať Clark džeſche, jaſo bėch wóndano w Scheſjeldže a mój wo Barryju powjedachmoj: Schto wė, hačž je tón ſtarz hiſchcže žiwu; po ſwoju ſymſku žyrobu njeje ſebi lėtſa był, kaž hewał pſchezo; ſnano je khory abo njebohi.“

Taſ powjedajzy ſo Brown woblecacz poča a ſwojej žonje kaſaſche: „Sawoſaj hólza a pſchikaž jemu, ſo by konjow derje naſpėzil a ſanki pſchihotował; ty paſ taj wulkaſy korbaſe wſchelafej žyrobu naſkladž a namaj pſchi tym ſytne ſnėdanje ſwať.“ Burwka Brownowa tu dobrocziwu wutrobu ſwojeho mandželſkeho ſnawſchi, a wjedžiwſchi, ſo wón pſchezo to lėpſche cžini, wuſonja rada, ſchtož wón porucžeſche. Naſajtra w pječizy bėſche wſchitko hotowe a konjei a mužſkaj derje poſpėlnjenaj. Brown a jeho 19 lėtny ſyn

Wyſem, do czopleju kožuchow ſawalenaj, rjeknyſchtaj macžeri božemje, a nětko porſkaſchtaj taj krunaj konjei do teje dezembroweje ſymy won, do kotrejež by ſo lėdma nětkó pėſchi podal.

Cžinicž paſ taj konjei w tym hlubokim ſnėhy mējeschtaj. Saſle ſa pječž hodžinow bėſchtaj na kónzu, k cžemuž byſchtaj w lėczu lėdy dwė hodžiny trjebałoj. Taſo pſchi Sohnowym ſtatoku ſaſtaſchtaj, wuſklyſcha Brown, ſo John ſ hlubokeje wutroby Boha wo pomoz proſcheſche. Nětko bėſche jemu wėſte, ſo wón pſched prawym domom ſtejeſche. Kaſ wulke to wjekele teju ſtareju bėſche, jaſo buſchtaj taj wulkaſy korbaſe wupróſnjenaj, to mōže ſebi kōždy myſlicž, a najwutrobniſcheho džaſa wonaj tež njeſabuſchtaj. Brown paſ wróczi ſo domoj ſ tym dobrym powėdomſtwom, ſo je dhyrbjal ſ Božim jandželom bycz a khudymaj człowjekomaj ſ nusy wupomhačž.

F.

Chryſta krej a prawdoſcz.

Ta krej a prawdoſcz Chryſtuſa
Mje hrėſchnika pičez woſchewja;
Mi wſchitke hrėchi pſchikryje
A do duſche mėr wulije.
Schto ſpokoja mje bjeſ kónza?
Ta krej a prawdoſcz Chryſtuſa,

Se moja draſta pſchistojna.
Ta wot Knjeſa mi ſkicžena,
Žno w ſwiatej kſchcženzy data mi,
Mje wėrijazeho wupyſchi.
Ach, wyſche wſchoh' mi najdrožſcha
Se moja draſta pſchistojna.

S tej pſched Bohom ja wobſtačž chzu,
Sacz ſamolwieč tež njemōžu
Wſchobn ſwój ſkutk, ſwoje žiwjenje,
Kiž pičezo wobſtoržuje mje.
Sdyž paſ w tej ſukni pſchistuſju,
S njei pſched Bohom ja wobſtačž chzu.

Sdyž do njebjaj nuts počahnu,
S krowu jeno ſmilnoſcz doſtanu.
Wſchaf k njebju je pucz jenicžka,
Kiž ſ Chryſta krowu je krepjena.
Taſ ſ Božej hnadu wobſtačž chzu,
Sdyž do njebjaj nuts počahnu.

Surij Bróſt.

Doſcz je, ſo ma kōždy džeń ſwoju wobczėžnoſcz.

Mjanu žort wuczi, kaſ maſch po tymle ſłowje cžinicž. We wėſtej wſy bėſche mjeſ burſkimi hólzami ſlabu, njenahladny pachol. Druſy jeho huſto doſcz dla jeho ſlaboſcže wuſmėchowachu. Naſ bu jemu teho pſchemjele a wón rjekny: „Wy wėſcže, ſo mamy w hródži cželatko; hdyž budže toſamo krowa po cželecžu, chzu jo ſ hródže do khėže na ſwojim ramjenju njecž“ Wſchitzu ſo jemu dla tajteho ſłowa ſmėjachu. Naſch młodženž paſ kōždy džeń někotre raſy to cželatko wſa a njebeſche jo ſ hródže do khėže a naſlėdł. S tym cželatkom roſcžechu tež jeho mozy, a ſa lėto a džeń njebeſche wón tu krowu na ſwojimaj ramjenjomaj.

Slaj, to je powjedancžko, kotrehož ſo ty wutrobnije wjekeleſch. Alle nětko pohladaj na ſwoje ſtarocžje a wobczėžnoſcže! Wone ſteja pſched tobu kaž wyſkoka ſtraſchna hora. Ty ſebi rady nje-wėſch a ſo bojiſch, ſo budža cze ſatłócžicž. Alle twój Knjeſ tebi praji: Doſcz je, ſo ma kōždy džeń ſwoju wobczėžnoſcz. Njehladaſ na tu wulku horu ſwojich ſtarocžow a wobczėžnoſczow, ale wſmi

kóždy dzeń tu bñadnintu, kotruž tón Rñes tebi wotdželuje. Tu nješ, a hlej, sa lěto a dzeń by zbyl horu pschewinył, tak rjenje a lohko, so by ham teho fradujesč.

Rhudy fastupnik.

W Sendželskej nadeńdžesč tu a tam jara wulke wošady, kotrež často s wjazorych městow a wgow wobsteja. Duž farar ham bwoje sastojniše džela dofonjecz njemóže. Wón šebi tehodla někotrych duchownych jako fastupnikow abo pomocnikow wošnje, kotřiž by tam wifarojo mjenuja, pschepoda jim tu abo tamnu gmejnu k fastaranju, da jim teško mšdu, kaž by jemu spodoba, a jich tež po swojim dobrošdaczu se šlužby puščezi. Wšchitke dołhody sa te džela, wot wifarow wobstarane, pak tež wón dostawa. Wifarojo by tehodla s wjetšcha šhudži ludžo, kotřiž dyrbyja se žonu a džěcziimi hušto došč nusu tradacž. Ale woni dyrbyja społojom byčž a s tym sa lubo wšacž, šchtož dostanu; pschetož farar kóždy čaš druhich namaka, hdy bychu dotalni s nim społojni njebyli.

W Rochesterškim hrabinstwoje je městacžko, kotrež bě s wjele wšami tajke bohate farske město. Farar mějesche we wjetšich wšach wifarow, kotřiž sa njeho duchownske sastojništwo sastawachu. Wón bě bohaty čłowjek a s dobom tak škupy a nahrabny, so žaneho drugeho wješela nješnajesche, hacž šebi pschezo wjetšche hromady škota a šlěbora šbéracž. Nunje tak kaž wón bě bohuzel tež jeho žona smyšlena. Duž wot njeho hinał woczalacž njemóžachu, hacž so swojim wifaram hubjenu mšdu płacžesche, a so dyrbyjesche najwjazny s nich hłób žiwicž. Farar pak wumrje. Lědma bě woczki sandželik, dha se wšchěch stron šhudži wifarojo pschindžechu, so bychu šebi bohate, rjane město dobyli. Šrabja s Rochester, kotryž mějesche noweho fararja postajicž, bě s dobom minister, jara wošebny a wjele waženy muž. Wón w Londonje bydlešche a wšchědnje k njemu duchowni pschifhadžachu, kotřiž sa bohatej faru žadachu. W městacžku, hrabinstwu škušchazym, bě tež wifar pschifstajeny. Wón William Brown rělasche a mějesche žonu a šchěcž džěczi. Šódla tych jeho starý nan pola njeho bydlešche, kotrehož s džěcžazej lubošczu wothladomasche a podpjerasche. Nasch wifar by na najlěpje njemějesche. Dołhody s jeho sastojništwa běchu bñadne, jeho šwójba pak wulka, duž bě šhlěb na jeho blidže žadna wěž. Š temu hišče pschindže, so bě šmilny a dobročiwny. Šdyž jeho šhudži wošadni płacžicž njemóžachu, jim wón rad jich dołh spuščezi a jim často šamo šcherjepatku k polóženju nusy da. Tajzy ludžo wěšo žanych bohastwow nahromadžicž njemóža, kotrež šersawž a mole škaža, a sa kotrymiž by padušchi kopaju. Wón drje by tež rad bohate farske město, nětko wupróšdnjene, wšak, tola wón bě tak štrachocžiwny, so šebi nješwěri, k hrabi do Londona hieč a jeho wo sastojništwo prošycž. Tež mějesche twjerdu a wješeku nadžiju, so jemu wšchedomožny Bóh w nješesčach, hdyž to w jeho woli šteji, bohate město tež bjes jeho pschicžinjenja wobradži. Tak wón šwoje štarošče na šwojeho Boha a Šbóžnika kladžesche a jeho wšchědnje prošesche, so by jemu dał, šchtož je k jeho šbožu trěbne.

Wudowa bohateho fararja, kotryž bě hacž do šwojeje šmjercze s wifarom w tym šamym městacžku bydlík, čyžysche by nětko wotšalicž a do Londona čahnyčž, hdyž móžesche šebi s wjele pjenješami škerje wješele ščiničž a duščne žiwjenje wjesčž. Wona tehodla wobšamkny, wjetšchi džel šwojeje domjazeje nadoby na pschěšadžowanje pschēdawacž, so by jej pschēčehnjenje wobčezne njebylo. Mjes ludžimi, kotřiž běchu by k pschēšadžowanju šeschli, bě tež šhudy wifar. Wón wjedžesche, so k wěžam, kotrež dyrbyjachu by rošpschēdacž, tež starý drjewjany kasččž škušchesche. Tón by wón rad sa tunju płacžišnu wšak, so by jón jako šchinju sa džěcžazu

draštu trjebał. Wón bě tež tak šbožowny, kasččž sa ši šillingi (šši hriwny po naschich pjenješach) dostacž a jón wješely domoj pschinješe. Šako pak jón žona doma rjedžesche a čyščesche, so by jón hnydom trjebał, wona s mjersanjom pntny, so bě s nutška njeho mjenje ruma, hacž bě by nadžala. Wošebje bě dno wjele wšche šdželane, hacž by nušne bylo. Šejny muž, kotremuž to škoržesche, kasččž nětko šnutška a šwonka pschephta a ššoncžnje by jemu po dołhim wobšladowanju šdāsche, kaž so ma kasččž dwójne dno. A woprawdže, wón po krotkim pytanju tajny šumal wšplědži. Š wulkej prózu mały kasččžik wotewri. Wón lědma šwojimaj woczomaj wěrjesche, jako hromadu blyštotatych škotych nutška wuhlada. Wěšche tam na pječž štow guinejow (po naschich pjenješach ši tyšaz toler), kotrež bě škupy farar hromadžal a tu pschēš paduchami jara derje ššhowal. Ša blidže šhudeho wifara nětko blyštotata hromada škotu ležesche. Šdyž wón wšchē dołhody, kotrež bě jemu jeho sastojništwo sa dwazeczi lět pschinješlo, w hromadu šlicži, dha lědma nješcho wjazny hacž pošojzu namafaneje šummy wucžinichu. W jeho domje nusa se wšchěch šutow hladašche. Šeho džěczi běchu s šhuda šdrasčene. Š tele škote bychu bórny jeho nusy šonz ščinič a jemu na žyke žiwjenje pomhale. Šararjowa wudowa ničšo wo ššhowanym pošladže njewjedžesche, hewak s wěššošczu njebudžišche kasččž pschēšala. Njebē to Boha hñadna wola, so wulka šumma pjenješ do rukow teho muža pschindže, kotryž móžesche je tak derje trjebacž? Špytowanje, sa wutrobu šhudeho wifara by škapajze, njebēšche šlabe. Šly duch k njemu šupi a rěčesche, kaž na tamnej horje k Šbóžnikej. Šola šprawnny, pošbožny wifar wotmolwi tež kaž Šbóžnik: „Šbēhñ by wote mnje!“

„Šarja“, praji wifar a šrudnje by šmēškotajo na šwoju mandželsku pohlada, „šchto mamoj čyšicž?“

„Šchtož Bóh šasa“, wotmolwi s měrom šwěrna mandželska. „Šchžesč ty te pjenješ k wudowje donjesčž, abo dyrbyja ja k nej do bēžecž?“

„Ša tam šam pošdu“, rješny muž, „hromada pjenješ by sa tebe pschēčezka byla.“

Šo bě wšcho, šchtož mandželskaj mjes šobu rěčeschtaj. Wifar móščen wša, šypnu pjenješ do njeje a s měrom k bohatej wudowje štupašche, so by jej pjenješ, ji škušchaze, pschēšodał. Wudowa witanu powjesčž s wulkim špodžiwanjom a wješelom šašyšcha. Šejne bohastwo by psches njenadžite namafanje ššyšchto powjetšchi. Šona pjenješ s nahrabnej ruku w hromadu šhraba a je do šwojeho pjenježneho šhamora šamkny. Šona šebi ani njepomyšli, so by šprawnemu mužej, kotryž bě jej je w pošnej licžbje wrócžo pschinješł, džēšacž abo jedyn škoty jako myto abo jako dar sa jeho džěczi dała. Ššo rjenje pošžakowawšchi wona wifarej Boha bohate žohnowanje pschēšesche. Šón pak wješely domoj džēsche, a jemu do myšlow nješchindže, so bñadž je nješcho wubjerne a šhwalobne čyšicž.

(Šschichodnje dale.)

Wšhelake s bliska a s daloka.

— „Šschihotowarñja (präparanda) sa šseminar we Šwojerezach dale wobsteji“, to je šwješelaza powjesčž, kotraž pschēš krotkim psches šñjesa šejmskeho šapóššlanza s Šbóž dónidže. Šo je jara šwješelaze sa naschu šerbšku Šužizu, dofelž móža tam šerbšzy štaršchi šwojich šynow sa tunje šredki na wucžyške pošwołanje pschihotowacž dacž. Šschetož štat šhudšchim wuczomžam hišče pschēšeru dawa. Wuczomžy by tak s Šruskeje kaž se Šakškeje pschijimaju. Šhušto došč mladženzy na Šudyškim šseminarje pošhwanje wobsteja, ale by dla njedošahazeho ruma pschijecž njemóža. Tež tym je móžnosčž ššicžena, by hišče do Šwojerez šamolwicž. Š temu je tež psches nowu želešnyž nětko pschihódne pschijamšnjenje wot Šudyšchina do Šwojerez.